

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Chronologia succincta în annos Beatissimæ Virginis Mariæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

niam viperarum vocitem? Plus dixi, nondum satis.

Enimvero Malorum tliadem dicam? Convenientissimum nomen, si ullum, re tamen sua inferius; nec aequat infandam mali atrocitatem. Qui Linguae vius *Vniver-* *fratem iniquitatis* vocat, grande illi nomen assignat: non damno, sed aptius quæro. Quid ergo? E sacris paginis ei titulum affigam? *Feram singularem*, *Feram pestimam*, *Novaculam Dalila*, *Pharetram Malitia*, *Franeam Nequitia*, *Rhomphaeam inferne Furia* appellem? Speciosi tituli pro monstro tam nobili, sed minus robusti. Quo igitur re nomine, o malum malorum nominatissimum vocem? Aut ego te nomen habere nullum dixerō, aut Orbis Incendium appellaro. Hoc placet. Incendium Orbis, Orbis Phaëthon es.

At obducis hic, Lector, & Profanum est, inquis, hoc nomen, atque a fabulis petium. Ignosce, o bone, nesciebam te tam serium profani osorem esse. Sed quæso te, Ridentem dicere verum quid verat? Sed est fabula, inquis, & poetarum risus Phaëthon. Sit fabula; at definit esse fabula, cum dicitur de Lingua. Rem voce abditam examinemus. Quod de Solis filio aurigæ temerario fictum, id de Linguae lapsu creberrimo nimis est quam verum. Licet igitur pace tuâ Phaëthontis nomen non abicere huic malo longè aptissimum. Res loquitur. Linguae celeritatem spectas? Planè Phaëthon est; cælum &

A tertiam momento brevi pervolar: quâ impetus agit, hac & terram sine lege ruit. Horribilia Linguae præcipitia intueris: brevi momento pervolans. Ipsissimus est Phaëthon; seipsum, & unâ secum plurimos quotidie præcipitat. In Lingua vim nocendi consideras? Rapidissimus ignis Phaëthon est verissimus. Innumera nocumenta cogitas? Orbem terrarum perdit, vastat, incendit, Orbis exitium. Nec cælo parcat, flammâ suas & in astra spargit, superos, beatosque cælités, Deum laceffit. Nullâ nocendi vi Phaëthontis inferior est. Quinimo terras penetrat, & ipsum quoque Tartarum terret, ipsos etiam manes suis ignibus involvit. En verissimam, sic loquar, fabulam, non Phaëthontis, sed Linguae, quæ velut igneus sed imperitissimus auriga Orbem terrarum suis incendiis jam dudum pessundat.

Funat uterque polus, Atlas en ipse laborat.

Vixq; suis humeris labentem sustinet Orbem.

Hic, mi Lector, tuam patientiam convenimus, ut, quæ primam hujus incendii cladem spectare sustinuit, spectet & hanc alteram. Ubi Phaëthontæ flamma nonnihil defecit, aquam affundemus. Nec, putem, nimis ferò. Modum namque docebimus quo linguae improba, si non emendari, saltem tolerari possint.

Vale, mi optime Lector, & inter cautissime custodienda memento esse Linguam. Artificium summum, sed rarum, rectè loqui.

Finis Phaëthontis.

Omnia ad majorem DEI, Deiparæ, & omnium Sanctorum Angelorum honorem & gloriam.

ROSÆ

SELECTISSIMARVM VIRTVTVM
QVAS DEI MATER ORBI EXHIBET,

PARS PRIMA.

CHRONOLOGIA SVCCINCTA,
IN ANNOS BEATISSIMÆ VIRGINIS Mariæ.

MARIA, Mater Domini Jesu, æterna VIRGO. Concepta est anno ab orbe condito 4037. à conditâ urbe Româ anno 736. die 8. Decembris.

Nata est anno proximo die 8. Septembris.

Presentata est in Templo die 21. Novembris, cum scilicet duos annos, ac totidem menses, & dies vitæ tredecim complisset.

Annos undecim in Templo permansit, divino cultui unice intenta.

Anno decimo quarto ætatis inchoato, circa diem festum Enceniorum, mense Decembris, à Sacerdotibus desponsata est Josepho conjugi castissimo.

Tom. I.

Eodem anno decimo quarto currente, die 25. Martii, æternum DEI Filium de Spiritu sancto concepit. Mox ad Elisabetham cognatam visens, tribus mensibus apud eandem commorata est. Joannis ortu appetente Nazarethum rediens uterum ferre observata est à Josepho.

Anno ætatis decimo quinto inchoato, Bethlehem Christi Dominum orbis Servatorem peperit, die 25. Decembris.

Octavo die à Natali Filium circumcisum nominavit Jesum. Hunc Magi decimo tertio die à partu muneribus venerati adorant. Die quadragesimo ab eodem partu, secundo Februarii, Virgo beatissima Hierosolymis lustranda filium obtulit in Templo. Inde cum infante, Josepho duce, fugit in Ægyptum.

In Ægypto pæne septennium inter idololatrias exegit. Post

git. Post hoc temporis spatium reversa in Judæam Nazarethi habitavit, cum annum ageret vigesimum secundum.

Anno ætatis 27. cum Christus undecim annos & tres menses natus esset, amissum illi inter Doctores Hierosolymis in templo invenit.

Cum Virgo mater annum ageret trigessimum secundum, Christus filius opifex mundi, artem fabrilem exercere cepit circa decimum septimum aut decimum octavum suæ ætatis annum.

Cum Virgo Mater quadagesimum secundum, & Christus filius vigesimum octavum annum ageret, Josephus sponsus circa ea fere tempora obiit.

Christus cum annum ageret trigessimum, & Mater quadagesimum quartum, Matri valedicens secessit ad Jordanem baptizandus à Joanne. Post baptismum abiit in desertum, ubi diebus 40. continuis jejuniū servavit.

Cum MARIA Domini Mater quadagesimum quintum, & Christus trigessimum primum annum ageret, filius ad Mariæ preces aquam in vinum Canæ in nuptiis mutavit. Inde cum Matre secessit Capharnaum, ubi Mater à Filio in Jordane baptizata creditur.

MARIA 46. & 47. ætatis annum cum filio exegit Capharnaum, è qua civitate Dominus initium docendi fecit, & totam Galilæam concionando peragravit.

Cum Christus annum 34. & Mater 48. ageret, filius pro salute gentis humanæ in crucem actus est, & mater filio interire pendenti adstetit.

A Christi in vitam reditu die 40. 5. die Maii Christum filium in cælos abeuntem suis oculis spectavit.

Decimo ab hoc die Spiritu sancto cum Apostolis repleta est.

Ab hoc tempore Hierosolymis in monte Sion sanctissime vixit, usque ad annum ætatis suæ 57. Hoc anno Herodanis furis cedens à Joanne Apostolo ducta est Ephesum.

Anno 58. ætatis Epheso reducta, in monte Sion Hierosolymis cælestem vitam egit usque ad annum septuagesimum secundum.

Cum ergo annum ageret septuagesimum secundum, è vitâ migravit in cælum, die 15. Augusti. Virginem beatissimam ad annum ætatis 72. pervixisse, optimorum Scriptorum auctoritas & testimonia confirmant.

Non nescio, mi Lector, alios aliter sentire de ratione temporum. Ego in hac Chronologia præter illustrissimum Scriptorem Cæsarem Baronium, hos etiam auctores, Franciscum Suarezium, & Jacobum Salianum ex professo accuratum Chronologum, & Christophorum de Castro & Theologos sum secutus.

CAPVT PRIMVM

Aurea Rosa, seu, Amor in homines.

TOT liberos Virginis Matris honori scriptos numeramus, ut grandem ii bibliothecam constituent, si loco uno convenient. Inter hos nec brevior, puto, imò nec longior, sed nec fere mirabilior est, quam qui in lucem datus millesimo sexcentesimo decimo septimo Anno Antuerpię Pagine libri omnino quinquaginta sunt, totus tamen liber non nisi versum unicum habet, tam clarum, ut nec interpretationibus, nec commentariis egeat. Octo voculis, nec pluribus constat hic versus, qui librum facit, & paginas implet non sine artificioso miraculo. Rem aperio.

Poëta Christianus Domini Matrem beatissimam æternam Virginem MARIAM laudaturus, versum scripsit hunc unicum:

Tot tibi sunt dotes Virgo, quot sidera celo.

Hoc versu cælum ordine, auræque cæli supellectilem

A totam, universa sidera complexus est. Ajunt Astrologi, non plures in cælo stellas numerari, quam mille viginti duas. Hoc proflus numero versus ille variationes admittit, & inde in librum excrevit. Nulla syllaba nec mutata nec subtracta, ipsæ inter se octo vocule ille toties transferri, & sic dicam, gyrari se passæ sunt, ut inde mille vicini duo versus emergerint, quorum nullus alteri similis, prout alibi explicamus. Pia proflus scriptura, verso uno sed stellis omnibus, laudes Virginis ad gloriam orare.

Quod si Virgini Matri tot dotes sunt, quot cælum stellas exhibet, quis tandem par erit illis dotibus percontandis? Hoc jam opus movemus, virtutes Virginis æternæ in summam cogere. Huic instituto Rosas immimus, quas recte Terræ stellas dixerimus. Mens enim tabulis triginta Stellis seu Rosis, primarias virtutes Virginis beatissimæ adumbrare, ita quidem ut quindecim facticias seu artificiosas, quindecim nativas Rosas ordine percontemur.

De Rosis præfati multa, otiose scriptiois iudico. Non nescio Rosam florum Reginam non in pharmacopoliis tantum, sed in convivis, spectaculis, triumphis multiplici usu celebratissimam; in bellis etiam arma & clypeos rosis insignitos. P. Cornelius Scipio reversus ex Africâ, & primus de Hannibale triumphaturus, eduxit, ut milites octavæ legionis, qui primi Carthaginiensium castra oppugnabant, & Punici Ducis insignia abducerant, non die solum triumphali fasciculum Rosarum manu gestarent, sed in posterum quoque depictas in clypeis Rosas præterrent. Sed & alter P. Scipio Æmilianus eversâ demum Carthagine, undecimæ legionis milites, qui & ipsi ante alios omnes urbis muros conscendissent, rosas in facie & armis gestare voluit, ipse Scipionis triumphalis curus undique rosis exornatus Punicam victoriam eloquio florido promulgavit. Achilles seutum, Hectoris & Aeneæ galeam rosis Homerus insigniit.

Plinius Secundus hunc florem velut depicturum: Rosa, inquit, verus spinâ nascitur quam fructu, in rubo quoque proveniens, illic etiam jucundi odoris, quam vis angustis. Germinat omnis primò inclusa granoso cortice: quo mox intumescit & in virides alabastro fastigiato paulatim rubescens dehiscit, ac sese pandit, in calycis medio sui stantis complexa luteos apices. Rosa contactu molli, odore & colore laetis, lægum, Plutarcho teste, odoris effluviū emittit. Rosa matre horrida & verius novercâ sata, stirpe nascitur spinosa & mordacibus aculeis horrenti, formâ tamen nativâ est pulcherrima. Anacreonte iudice: Rosa honor decique florum, Rosa cura amorque veris, Rosa cælitum voluptas. Sentibus quidem & paluriis sepitur, (Danaën dicas athenâ turri clausam) sed tamen facile sibi reperit amatores. Omnium oculorum pellex est, quos suâ facit ardere formâ. Verum non hic tantum oculi prestant, sed & manus, & nares, & hæc quidem studiosissimè. Neque mirum hanc ita purpuratam & diademata reginam sic ambiri. Opes habet & formam, & etiam anus placere potest. O Rosa, agebat rosacei odoris amantissimus, quam velim, cuncte olfactio, cum Catulli Fabullo totus fieri natus. Tu in trielinis & mensis, tu in hortis & areolis, tu in templis & aris, tu ubique formosa es. Et lis de te. fit, odorè an colore magis placeas. Color tibi nobilissimus, odor gratissimus: Natura gemitis tibi concessit dotes, & imperium habere iussit in omnes flores. Tu, o Rosa, hoti purpura, vesprium sanguis, corollarum ostium, murex ruborum; valetudinis antistita, morborum fugatrix, reparatrix sanitatis, mensæ antecenas, gratiarum cura, capitis ornamentum, narium delictum, illicium oculorum, regina florum, flos florum omnium.

Si pliam

a Suarez.
tom. 2. in
tertiam par-
tem D. Tho-
mæ.
b Sallianus
tom. 6. An-
nal. Ecclæ-
siæ veteris
Testamenti.
c Christoph.
de Castro
in hist. Dei-
paræ.

Bernardus
Bauhysius
Soc. JESV.